

Ábyrgðarblaðstjóri: Jan Müller
Fyrirtakastjóri: Krístan Dahl
Ljósmyndari: Kalmar Lindenskov

Bláðólk: Randi Jacobsen - Dagny
Joensen - Tórtinn Smith -
Hilmar Jan Hansen -
Justinus Eldesgaard

Útgevari: P/Í Sosialurinn
Uppseting: P/Í Sosialurinn
Prent: P/Í Pressan 1981

Bústaður: Argjavegi 28
Argjum
Telefon: 11820

Postadr.: Postsmoga 78
110 Tórshavn
Telefax: 14720

Okkurt má gerast

TOLARAFLOTIN liggur. Flaka-virkini eru stongd. Ágangurinn á arbeiðsloysistryggingina er størri enn nakrantíð. Í kjalarvørrinum á hesum kemur so - sum ringar í vatninum - avleiðingin fyri alt annað virksemi í landinum. Her verður hugsað um tær fyrirkurnar, sum hava tilknýti til fiskivinnuna so ella so, og her verður eisini hugsað um annað virksemi so sum handlar og ymsar tænastufyrirkur. Tað stendur greitt, at fer stóru partur av flotanum at liggja í longri tíð og virkini ongan fisk fáa tá steðgar so gott sum alt virksemi upp í landinum.

STÓRI spurningurin er, hvat skal gerast og hvør skal gera hvat. Eitt paradoks - mótsetningur - er tað, at fer flotin út aftur, so klárar hann seg ikki, verður hann liggjandi, tá klárar hann seg heldur ikki. Fyri at fara út aftur skal lógin um kvoturnar broytast siga reiðararnir, men við lóg skal land byggjast siga aðrir, sum vísa til, at kvotalógin kann ikki broytast fyrr enn í heyst. Hetta er tað vit hava avtalað við danir. Verður nú farið undir at pilka við lógin, sum við neyð og deyð fekst ígjøgnum, hóast tingið fyrr hevði samtykt hetta, so fer hetta aftur at elva til stórar trupulleikar við danir, sum ikki eru heilt nøgdir við verandi lóg, og tí vilja hava hana endurskoðaða í heyst.

FISKIFRØÐINGAR siga bart út, at flotin má minkast, og hetta meina nógvir politikarar eisini, men teir vilja treyðugt viðganga tað. Fiskimálaráðharrin sigur, at landsstýrið hevur bert at fylgja eini lóg, sum lögtingið hevur samtykt men heldur annars, at flotin má minkast ella fara út um landsgrunnin at fiska, og varð hetta eisini andin við upprunliga uppskotinum hjá landsstýrinum, sum nú bert lutvíst er eftir í uppskotinum tingið samtykti.

EITT stórt virvar mann hetta kennast fyri ikki bert Palleba men fyri flest allar føroyingar. Og í síðsta enda verður hugt til, hvat lands-

ins stýrið vil og ætlar. Tað er greitt, at tað kann ikki gera annað enn at fylgja lógum landsins, men tá støðan gerst so álvarsom, sum at alt framleiðandi vinnulívið - grundarsteinurin undir øllum - liggur lamið, tá má hetta vera ein uppgáva hjá landsstýrinum og eisini lögtinginum at taka upp. Spurningurin er eisini, um støðan er vorðin so mikið álvarslig, at landsstýrið bara má sanna - eisini móttvegis dønnum - at okkurt heilt kollveltandi og ekstraordinert má gerast.

TAD er spell, at tað ikki eydnast at fáa avtaluna við danir upp á pláss við ársbyrjan, tí tá kundi landsstýrið farið til verka alt fyri eitt við at kunna danir um støðuna. Og hevði tað kanska longu verið komið til eina ella aðra loysn upp á stóru uttanlandaskuldina og ikki minst skuldina til danska ríkið, sum enn eingin endalig avtala er gjørd um, hvussu skal gjaldast aftur ella um hon skal gjaldast aftur. Av tí at lögtingið ikki fekst til at góðkenna uppskotið frá landsstýrinum ella tí at samskiptið millum lögting og landsstýrið var ov vánaliga seinasta vetur, tá uppskot skuldi gerast til kvotalóg, hava vit fingið núverandi støðu, sum er eitt slag av bíðistøðu. Danir hava góðtikið broytta landsstýrisuppskotið undir ávísingum treytum, nevniliga at hyggjast skal at aftur lógini í vetur. Hetta má sigast at vera sera óheppið, tí tað minkar um ráðarúmið og arbeiðsmøguleikarnar hjá landsstýrinum at fara aftur til Danmarkar at tosa um støðuna heilt av nýggjum.

VIT taka undir við lögmanni, tá hon sigur, at vit føroyingar mugu gera alt vit sjálvi kunnu fyri at gjalda okkara skuld aftur. Spurningurin mong í dag seta sær er tann: um vit ikki eru komin hartil, at vit vita við vissu, at vit verða ongantíð før fyri at gjalda alt hetta aftur og soleingi við ikki viðurkenna hetta bæði móttvegis okkum sjálvum og móti dønnum, so bara stendur støðan við og versnar. Tá hevði verið betri at tikið um heilan fingur nú

og lagt øll kort á borðið. Hetta tykist vera grundsjónarmiðið hjá einum alsamt vaksandi tali av fólki og tí er spurningurin í dag, hvat landsstýrið og eisini lögtingið eiga at fyrir taka sær.

TAD einasta rætta nú hevði verið at allir flokkar á tingi og landsstýrismanning settust saman og fóru undir ein sera neyðugan og avgerandi dialog undir heitinum: "Hvat kunnu vit gera og hvat skulu vit gera"! Trupulleikarnir eru so stórir og verður landið nú bráðdliga lagt heilt lamið, tá kann tað fáa so álvarslig fylgjur, at alt tað, sum roynt er at byggja upp eitt nú bjarging av bankum, hevur verið til fánýtis. Støðan í dag er so álvarslig, at drastisk stig mugu takast. Og her mugu andstøðuflokkar á tingi verða bindir at vera við ella rættari sagt tvingaðir til at spæla við. Tað er ov bíligt hjá

flokkum sum sambandi og fólkaflakki at reka knallharðan og karráðan andstøðupolitikk í eini tíð, har tað bara burdi verið ein bólkur á tingi, ein bólkur, sum legði flokspolitisk sjónarmið til viks eina stund og ístaðin virkaði fyri at loysa upp fyri nøkrum av teimum mest álvarssomu málunum, mál, sum allir flokkar hava ábyrgd av loysa. Støðan er í hvussu so er eitt týðuligt varsko til bæði lögting og landsstýri. Út úr buskinum hini gomlu. Tað er nú tað skal tosað og handlast - í hvussu so er er tað nú, at onkur kós má stingast út.

SOSIALURIN